

Царският страторъ впери очи въ непознатия овчаръ. Радулъ задиша често, предъ очитѣ му сякашъ пригъмнѣ.

— Пазарлъка ще продължите съ баща ми и братя ми. Сега азъ имамъ за друго да мисля, да се стѣгамъ за пжтъ. Хайде върви съ Бога и много здраве на Йонъ Ману.

Влахътъ дигна ржка къмъ плитката си гугла, поклонн се. Подбра овцетѣ и отмина.

Още въ начина, по който го посрещнаха, Радулъ разбра, че Борилъ е решенъ на крайни сръдства. Великиятъ примикюръ пресрещна конниците, които слѣзоха въ третия крепостенъ дворъ и съ дълбоки поклони поздрави свѣтлия войвода. Следъ това го поведе самъ, безъ стражи, по посипания съ есенна шума друмъ, които се изкачваше къмъ палата.

Стѣпкитѣ имъ глъхнѣха безшумно по мекитѣ и влажни огнени листа. Димитровчетата излъхваха силно и горчиво ухание. Небето се обтѣгаше като свѣтълъ и далеченъ покровъ надъ крепостнитѣ стени.

Радулъ забавяше крачкитѣ си, замисленъ, разяденъ отъ тревога и неспокойни, противоречиви чувства. Той знаеше много добре за какво го вика отново царътъ в какво ще му предложи. Най-сетне бѣ настѣпилъ дългоочаквания часъ за върховенъ двубой съ ненавистнитѣ пришелци. Латинитѣ трѣбваше да бъдатъ изгонени. Радулъ знаеше какво значи неговото явяване сръдъ войската Добре. Ала една победа надъ латинитѣ, сега, означаваше закрепване на Борилския престолъ, продължаване на умразната му, натрапена власть.

Сърдцето на войводата се кжсаше между дълга къмъ законния владѣтель и дълга къмъ застрашената родина. Нима трѣбваше да оставятъ Борилъ пакъ да посрами българското орџжие въ нѣкой новъ погромъ както при Филиповградъ? Нима трѣбваше надменнитѣ бледолики чужденци да използватъ слабостта на българския царъ за да изтрѣгнатъ нова, лека победа? При тая мисль кръвта на смѣлия бранникъ кипваше въ отровна ненавистъ. Ахъ, да можеше веднѣжъ отново да грабне въ ржка върно ко-